

στιγμῆς, καθ' ἣν γράφομεν, ἐξακολουθοῦσιν, ὡς τόσαι εὐγλωττοὶ ἀπαντήσεις εἰς τὰς Ἀστρονομικὰς διακηρύξεις, ἀδιάλειπτοι ἀνὰ πᾶν λεπτόν, οἱ πυροβολισμοὶ ἐν ἰσῆ ζέσει καὶ γοργότητι πανταχόθεν ἀκουόμενοι. Βεβαίως εἴμεθα ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τοιούτων βαρβάρων καὶ κινδυνωδῶν συνθηγιῶν· ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ σιωπᾷ ἡ Ἀστρονομία, ἀφοῦ δὲν ἔχῃ ἰσχύον νὰ καταστείλῃ αὐτάς, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων· διότι χάνει πολὺ. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐκφορὰ τῶν Ἐπιταφίων καὶ οἱ πυροβολισμοί, ἀδελφοῦντες Σύνοδον καὶ Ἀστρονομίαν.

Τὰ θερινὰ ὑπαιθρία θεάματα ἐγκαινίζονται συνήθως ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Τὴν Κυριακὴν λοιπὸν ἔκαμαν ἀρχὴν παρὰ τὰς Στήλας τὸ ἵπποδρομικὸν θέατρον Δερσέν, ὁ ἄνεμος ἦτο δυσάρεστος, ἀλλὰ οἱ λαμπριάτικοι θεαταὶ λαμπρῶς τὸν ὑπέμειναν.

Εἶδομεν καὶ πρόγραμμα θεατρικῆς παραστάσεως εἰς τὴν *Εὐτέρπη*. Κατ' αὐτὸ «ἡ μουσικὴ θὰ παιανίζῃ ἡρωϊκὰ τεμάχια, καὶ τὸ θέατρον θὰ ἦνε *συμφωνιστόλιστον*». Μέχρις οὗ διαμαρτυρηθῆ ἡ γραμματικὴ, ὑποθέτομεν ὅτι πονηρὸς τις ἠθοποιὸς ἠθέλησε νὰ ἀποτινῇ τὸν συμφέροντα φόρον τῆς κολακείας πρὸς τὴν καλλιγύναικα πόλιν τῆς Ἰωνίας, ἐξ ἧς πολλαὶ κατ' αὐτάς τὰς ἡμέρας παρεπιδημοῦσιν ἐνταῦθα.

ἼΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ ΔΕΡΣΕΝ

Ἦνοιξεν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τὰς πύλας του, εἰς τὸν κό-

τος σὰς ἀναγγέλλω ὅτι ἐτιμήθητε διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς.

Ὁ Ἰάκωβος ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινεν ἄφωνος ὡς ἡλίθιος,

— Ἐγὼ! ἐγὼ! εἶπε συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του.

— Μάλιστα σεῖς. Μήπως δὲν με πιστεύετε;

— Ὡ! συγγνώμη, λοχαγέ μου· ἀλλὰ ἐπὶ τοσοῦτον με ἐκπλήσσετε καὶ τόσον ὀλίγον περίμενα τέτοιον πρᾶγμα. . .

Ὁ λοχαγὸς ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου του ἐφημερίδα ἔθεσεν αὐτὴν ἀνοικτὴν ἔμπροσθεν τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ἰδοὺ, ἀνάγνωτε, εἶπεν.

— Ἀληθές, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, κοκκινίσας σὰν παπαροῦνα.

Τὸ διάταγμα ὑπογραφὴν τὴν προτεραιάν ἐν Τοῦρ περιεῖχε μακρὸν κατάλογον παρατηρημοφωριῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο καὶ ἡ τοῦ Ἰακώβου Γρανδέν.

— Σὰς ἀφίνω τὴν ἐφημερίδα, εἶπεν ὁ λοχαγὸς σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ του καὶ ἀπομακρυνθεῖς.

Αὐθημερὸν ὁ ταγματάρχης προσεκάλεσε τὸν Ἰακώβον Γρανδέν.

— Ἐπεφορτίστην νὰ σὰς ἐγχειρίσω τοῦτο, εἶπε δι' ὕψους εὐμενοῦς.

— Ἦτον ὁ σταυρός.

Ὁ συνταγματάρχης προσήρτησεν αὐτὸν εἰς τὸ στήθος.

— Συνταγματάρχα μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος συγκεκνημένος, πρέπει νὰ με σύστησε κανένας μεγάλος προστάτης μου, διότι

σμον, ὅστις λαμπριάτικος, λαμπροφορεμένος, μὲ λαμπρὸν στόμαχον, καὶ λαμπρὰν ὄρεξιν τρέχει ἐκεῖ νὰ διασκεδάσῃ.

Ὁ χώρος τοῦ ἵπποδρομικοῦ θεάτρου, κυκλούμενος ἀπὸ ὑψηλὰ ξύλινα περιτοιχίσματα, εἶνε εὐρύτατος· περιλαμβάνει ὡς δύο χιλιάδες καθίσματα πρώτης καὶ δευτέρας θέσεως κλιμακῶδην τεθειμένα, ἀλλὰ τὰ καθίσματα, τοῦλάχιστον τῆς πρώτης θέσεως, ἔπρεπε νὰ ἦνε ἀναλόγως τῆς τιμῆς τῶν μᾶλλον ἀνέτως κατεσκευασμένα.

Ἐμπρὸς ἡ σκηνὴ διὰ τὰς παντομιμικὰς παραστάσεις· πρὸ αὐτῆς ἀκριβῶς ὁ διὰ τὰς ἵπποδρομίας κυκλικὸς χώρος· ἀριστερᾷ τῇ σκηνῇ ἡ ὀρχήστρα, καὶ δεξιᾷ τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον· τὰ ἄλλα θεωρεῖα ἀποτελοῦνται ὑπὸ ἡμικυκλικῆς σειρᾶς ξυλίνων χωρισμάτων πρὸ τοῦ ἵπποδρομικοῦ κύκλου. τὴν ὑπεροχὴν συνιστῶσιν ἐκεῖ καρέκλαι ἀντὶ τῶν ξυλίνων βάθρων.

Ὁ μόνος στολισμὸς τοῦ θεάτρου εἶνε μακρὸς ἀριθμὸς σημαίων κατὰ μῆκος τεταγμένων ἐπὶ τῶν ξυλίνων ἐπάλλεον τοῦ τείχους.

*

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Ἐχει βρέξει ἀπὸ τὸ πρῶν· τὸ ἔδαφος ὑγρὸν· σύννεφα ὀλονὲν σχηματίζονται· ἄνεμος πνέει ἐνοχλητικὸς, ἀλλὰ τὸ πλῆθος στριμώνεται πρὸ τῶν δύο θυρίδων τοῦ θεάτρου διὰ νὰ ἀγοράσῃ εἰσιτήρια· ἐννοεῖ ὅπως δῆποτε νὰ περάσῃ τὸ Πάσχα του καλλίτερα ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας· οἱ μᾶλλον ἀνυπόμονοι συγκροτοῦσι διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ἀγκῶνων ἀγῶνας πρὸς ἐπίτευξιν ἑνὸς εἰσιτηρίου, πρὸς ὄλεθρον τῶν κάλων καὶ μέγαν κίνδυνον ἂν ὄχι τῶν ὠρολογίων, ἀλλὰ τῶν ἀλυσσίδων των, τῶν ὁποίων τινὲς θρυμματίζομεναι, ὑρίστανται τὰς συνεπειὰς τῆς τοιαύτης συμπυκνώσεως.

Οἱ νωθρότεροι ἀναμένουσι νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των· ἐν τῷ μεταξύ θύμα εἰς τὴν ἀκηδίαν των, παρουσιάζεται ἐν τῷ

μὲ χορηγίῃ τὸσω μεγάλη τιμῇ ἀφοῦ αἱ ὑπηρεσίαι μου εἰς τὴν πατρίδα εἶναι τόσον ὀλίγαι. Ὑπόσχομαι ὅμως, συνταγματάρχα μου, ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ καταστῶ ἄξιος νὰ φέρω τὴν τιμὴν αὐτὴν.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, γενναῖέ μου Γρανδέν· ἄλλως αἱ περιστάσεις τοῦ νὰ διακριθῆτε δὲν θὰ λείψωσιν. Ὁμιλήσατε περὶ ἀγνώστου τινὸς προστάτου· ὁ προστάτης οὗτος ὑπάρχει πράγματι καὶ δύναμαι νὰ σὰς τὸν ὑποδείξω· εἶναι ὁ λοχαγὸς τῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν Λαγγάρδ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὁ ἀνὴρ οὗτος τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζω, ἐξακολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, εἶναι πρόσωπον σπουδαῖον· ὁ στρατηγὸς ἡμῶν φέρεται πρὸς αὐτὸν μὲ πολλὴν φιλίαν, ἐκτιμᾶται δὲ πολὺ καὶ ἡ γνώμη του εἰς τὰ συμβούλια. Ἠθέλησαν νὰ τὸν παρασημοφορήσουν, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη· τὸν δὲ σταυρὸν τὸν ὅποιον τοῦ ἀπένευμαν τὸν ἐζήτησε διὰ σὰς ἐδίστασαν νὰ τὸν ἀπονεύμωμιν εἰς σὰς, ὄχι διότι δὲν εἶχετε καταστῆ ἄξιος αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον διότι εἴσθε τόσον πολὺ νέος. Ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ ἐπέμεινεν ὀμιλήσας περὶ τῆς σημαίας τοῦ Σεδάν, τὴν ὁποίαν ἐφέρατε εἰς Τοῦρ, καὶ ἀναδείξας τὴν λαμπρὰν διαγωγὴν σας εἰς τὴν ἔπαυλιν Ἀυρέλ. Τέλος ἡ αἰτήσις του ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν.

Ὁ Ἰάκωβος ἀπεχαιρέτησε τὸν συνταγματάρχην.

— Ἄ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἅς ἤξευρα ποῦ εὕρισκται τώρα ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ νὰ πάγω νὰ τὸν εὐχαριστήσω! Ποῦ νὰ

μέσω αὐτῶν ὁ γνωστός ἀπό τινος ἀνά τὰς ὁδοὺς μας ἐπιφαινόμενος νάννος, τὸ ἐν τρίτον περίπου τοῦ συνήθους ἀνθρωπίνου ἀναστήματος· γέλια καὶ τυγκίνησις, καὶ θόρυβος· ἀκολουθεῖται ὑπὸ λούστρων· περικυκλοῦται ὑπὸ πλήθους· ὀφθαλμοτρῶγεται ἀπὸ ὄλους· τὸ ἀνθρωπάριον, στενοχωροῦμενον, ὑψοῖ ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸ, ἐξικοντίζει ἀπειλητικὰ βλέμματα, καὶ ἀφανίζεται διὰ τῆς θύρας τοῦ θιάτρου, ὅπου μετ' ὀλίγον ἀναφαίνεται, πρὸς ἐκδίχησιν, ὑψηλότερος πάντων... ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τείχους τοῦ ἵπποδromίου.

*

Ἡ παράστασις διρκεῖ ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἐβδόμης· προανακρούεται διὰ παντομίμας, γεράτης ἀπὸ τὰς συνήθεις ἐρωτικὰς περιπετειὰς καὶ γονυκλισίας καὶ κρυψίματα καὶ ξυλοκοπήματα· λαμβάνουσιν εἰς αὐτὴν μέρος ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου μετὰ τῶν δύο γυναικῶν ἢ μία λεπτότερα, καὶ μᾶλλον χαρίεσσα· εὐμελεστέρα ἢ ἄλλη· καὶ αἱ δύο δὲν ἀξίζουσιν πολὺ· ἡ πρώτη ἐξετέλεσε τὸ μέρος τῆς ἐπιδειξιώτερον εἰς τὰ ἵπποδρομικὰ γυμνάσματα, τὰ ὅποια ἠκολούθησαν μετὰ τὴν μιμικὴν παράστασιν.

Αἱ ἐντυπώσεις μας ἐν γένει καλά· ἴμποροῦσαν νὰ εἶνε καὶ καλλίτεραι. Ἐπὶ τῶν ἵππων ἐξετελέσθησαν ποικίλα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα, οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς, ὑπὸ διαφόρων ἵπποδρόμων, μεγάλων καὶ μικρῶν· ἀλλὰ τὴν μεγίστην ἐπιτυχίαν ἔδρεψεν ὁ μικρότερος ἐκ τῶν τοῦ θιάσου, μῶλις δεκαετὴς παιδί, μὲ τὸ ἀλογάκι του διαπεραιώσαν εὐχερέστερον καὶ θαυμασίως πάντας τοὺς ἀγῶνας, εἰς οὓς ὑπεβλήθησαν οἱ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτόν· τρέχει ἐπὶ τοῦ ἵππου του, κατέρχεται, καὶ πάλιν ἀναβαίνει, ἐνῶ ὁ ἵππος ἔτρεχε μὲ τὴν μεγαλητέραν ὀρμὴν, τὸν ὀδηγεῖ ὀρθίος ἐπ' αὐτοῦ ἐν στάσει σχοινοβάτου, καὶ ἐκτελεῖ ἐν τῇ δρόμῳ ποικίλα ἄλ-

ματα, πηδῶν διὰ μέσου στεφανῶν, καὶ ὑπερπηδῶν τεινόμενα ἐμπόδια.

Παραλαύνουσιν ἄλλοι ἵπποι, ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς ὀρχήστρας ἐπιδεικνύοντες τὴν χορευτικὴν αὐτῶν δεξιότητα, καὶ ἄλλας ἐκτελοῦντες περιέργους κινήσεις· ἐν τῷ μεταξὺ ποικίλλουσι τὴν μονοτονίαν τῶν ἵπποδρομιῶν γυμναστικαὶ ἀσκήσεις καὶ μία ἐπιδειξιωτάτη ἀναρρίχσις ἐφ' ὑψηλοῦ ἴστου.

Ἄλλὰ τὸ πλῆθος ἀρχίζει νὰ ἐκδηλῇ μεγαλοφώνως τὴν ἀνυπομονησίαν του διὰ τὴν παρατεινομένην βραδύτητα περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ σοφοῦ ὄνου, τοῦ τόσον πανηγυρικῶς ἀγγελθέντος ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων. Εἰς τὴν πανταχόθεν ἐκρυγνυμένην φωνὴν ὁ γαῖδαρος! ὁ γαῖδαρος! ἐξέρχεται ὁ διευθυντὴς τοῦ ἵπποδρομίου, δικαιολογούμενος διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συμπαθοῦς εὐνοουμένου τοῦ κοινού· τὴν δικαιολογίαν του μεταφράζει πρὸς τὸ σεβαστὸν κοινὸν ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν του ἐκτελῶν χρεεῖ διερμηνέως ὡς εξῆς:

— Ὁ γαῖδαρος, μὲ συμπάθειο, δὲν εἶπε εἰς τὸ ἀγίσιο καὶ δὲ μποροῦμαι νὰ τὸν ἀμολήσωμαι.

Καὶ αἱ παραστάσεις ἐπανελήθησαν καὶ προχθὲς καὶ χθὲς, ἀλλ' ὁ σοφὸς ὄνος ἀκόμη δὲν ἐκόρσσε τὴν περιέργειάν μας, διότι τὰ περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐμάθωμεν, κανονισθῆσονται, κατὰ τὸ ἐπίσημον λόγιον τῶν τελτεῶν μας, δι' ἰδιαιτέρου προγράμματος.

Θεατῆς

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 14/26 Ἀπριλίου.

Τόσον τὸ καλλίτερον· τὸ ζήτημα τὸ συνταράξαν ἐπὶ μίαν

εἶναι; Ποῦ νὰ τὸν ζητήσω; Θὰ πληροφορηθῶ διὰ νὰ τὸν ξαναἰδῶ. Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀνθρωπος ὅστις τόσον γλιγῶρα μὲ ἀγάπησεν καὶ ἐγένετο προστάτης μου; Κρύπτει τὸ ὄνομά του; Γιατί; Διὰ λόγους μυστικούς, μοῦ εἶπεν. Ἄκόμη ἓνα μυστήριον!

Καὶ ὁ νοῦς του πῆγε ἀμέσως εἰς τὸν γηραιὸν ἐπαίτην τοῦ Βλαϊνκούρ.

— Παράδοξον, ἐσκέπτετο κατὰ μοῖ λέγει ὅτι ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ, ὅστις εἶναι βεβαίως πολὺ ἀνώτερος παρ' ὅ,τι φαίνεται ὅτι εἶναι, μεγάλην θὰ ἔχη ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης μου! Μάλιστα, μάλιστα, πρέπει νὰ τὸν ξαναἰδῶ, καὶ ἀπὸ αὐριον θ' ἀρχίσω νὰ ζητῶ πληροφορίας.

Ὁ Ἰάκωβος ὄλην τὴν πρωτὴν τῆς ἐπιούσης ἐζήτηε πληροφορίας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ποῦ εὕρισκοντο οἱ ἐλευθεροσκοπευταὶ τοῦ Λαγγάρδ. Ἐπανάρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ διὰ τὰ ἀνωφελῆ διαδήματά του, εἰς ἓνα ἀγκωνάρι εὕρηθη ἀπέναντι ἀξιωματικῶν τινῶν τῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή δὲν τῷ ἐφάνη ἀγνωστος.

— Συγγνώμην, τῷ εἶπε, νομίζω ὅτι κάπου συνητηθήμεν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἕτερος φέρων ζωηρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς του· σὰς ἀναγνωρίζω· εἶθε σεῖς, ἀξιωματικέ μου, ὅστις εἶθε εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Ἀὔρελ.

— Ἀνήκετε λοιπὸν εἰς τὸν λόγον τοῦ λοχαγοῦ Λαγγάρδ;

— Ἐχω τὴν τιμὴν ταύτην.

— Δὲν θ' ἀρνηθῆτε, νομίζω, νὰ μοῦ δώσετε μίαν πληροφορίαν;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας;

— Ποῦ εὕρισκεται τώρα ὁ λοχαγὸς σας;

— Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸν ἴδητε;

— Μάλιστα.

— Εἶναι εὐκολον.

— Εἶναι ἀρὰ γε εἰς Λύρηλιαν;

— Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Τὸν ἀφῆσα ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔλαβα τὰς διαταγάς του.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς αὐτὴν τὴν ὁδόν. Ἐλθετε, ἀξιωματικέ μου, νὰ σὰς ὀδηγήσω μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

— Μετ' ὀλίγον ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀνῆρχετο τὴν πρώτην ὄροφὴν τῆς οἰκίας καὶ ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆν ὁποίαν τοῦ εἶχον δεῖξει.

Ἐστρεψε τὴν στόφιγγα τῆς θύρας ἥτις ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν.

(Ἀκολουθεῖ)